

Јулија Николајевна Вознесенска

КАСАНДРИН ПУТ

или

Пусѿоловине с макаронама

Посвећено мојим унукама

Наѿаши и Каћи Лосев

Издавач
Национална организација слободних људи
СРПСКИ САБОР ДВЕРИ
у сарадњи са
ПРЕВОДИЛАЧКОМ РАДИОНИЦОМ РОСИЋ

Коло
Лепо слово, књига друга
Аутор
Јулија Николајевна Вознесенска

Наслов оријинала
ПУТЬ КАССАНДРЫ или
Приключения с макаронами
© Јулија Вознесенска, 2010
© Издавачка кућа „Лепта Књига“, 2010

Главни уредник
Бранимир Нешић

Превела са руској
Сава Росић

Дизајн корица и прелом
Bramar production

Слика на насловној страни
Светозар Пандуровић

Штампа
Штампарија манастира Градац,
Београд

Тираж
1000

Јулија Николајевна Вознесенска

Касандрин пут
или
Пустоловине с макаронама
Роман

Са руског превела Сава Росић

Српски сабор *Двери*,
Преводилачка радионица *Росић*
Београд, 2009. л. Г.

*Знаш обележја антихристова,
немој их само ти памити,
већ свима штедро саопштавај.
Св. Кирил Јерусалимски*

*Сад је већ знајно доцније
нејо што вам се чини.
Јеромонах Серафим (Роуз) Платински*

*– А кад би он возио макароне?!
Реплика из старог руског филма*

Господе, благослови!

Поїлавље 1

Узана јелења стаза посута опалим лишћем потајно је вијугала између црних стабала вековног дрвећа, шума је ћутала у осетљивој, напетом непомичности; изретка би полагано, као у стрепњи да ће уплашити тишину, с гране слетао, пловио, кружио жути или наранџасти лист и падао на стазу пред нама. Стаза је Индрика и мене извела на широку просеку обасјану бледим јесењим сунцем; сада се под Индриковим копитима уместо лишћа пружао дебео слој риђег пепела, одозго застрт посивелим: с обе стране просеке је стајало мртво, угљено црно, спржено дрвеће. Обгрлила сам једнорогов бели врат, нагнула се и прошапутала у осетљиво шиљато уво с ружичастим одсјајем:

– Само тихо, Индриче! Изгледа да спава...

Индрик је нешто пригнуо рог у знак сагласности и закрочио још опрезније, трудећи се да не наруши тајанствену тишину мртве шуме.

Фафнер има лаган сан, али нам је успело да неопажени стигнемо до самог улаза у пећину. Из огромне црне рупе растопљених ивица шиштећи су издијала повесма вреле жуте паре. Склизнула сам с једнорогових леђа, прикрала се стени бочно од пећине и опрезно почела да се пењем, трудећи се да ми се ниједан камичак не одрони испод руке, ниједан нагорели ждун не крцне под ногом. Некако се ослонивши на чађаво камење над самим ждрелом пећине, одвезала сам и скинула свој појас – дугачку врпцу од свилених и златних нити, у коју су уплетене три власи из моје кике. Направила сам од појаса омчу, припремила се и климнула Индрику – време је!

Индрик је стао насупрот пећини, лабудовски извио врат и запевао прекрасну песму без речи. Звук његовог гласа је био попут виолончела. Као одговор се из ждрела пећине заорила моћна рика и сукнуо дугачак пламени језик. Пра-

во у лице ме је запахнула врелина, једак дим је почео да ме штита за очи. Али драконов огњени дах Индрику није могао ништа, он се само јаче упро копитима у растресити пепео да га врели вихор не однесе, и спустио своје дуге трепавице, чувајући очи од усковитланог пепела.

– Шта си ми се ту разгаламио, јарче једнороги? Што ми не даш да спавам? – прокркља Фафнер, истуривши из пећине брадавичаву њушку и кезећи криве зубе. Искашљао се, испљунуо гар и додао:

– Има да те испржим за вечеру, јаретино једна развикана!

Индрик је, дражесно пребирући витким ногама, пред самом драконовом њушком извео неколико разиграних ко-рака удесно и улево. А овај је истегао врат, искрећући главу и гледајући једнорога час једним час другим оком, као петао дубицу. Индрик ме је значајно погледао – сада ти! Одмерила сам ширину омче, још мало је развукла и спретно набацила чаробно оружје дракону на главу. Фафнер је тргнуо напред, омча му је склизнула низ наборани врат и сместила се уз дебео златан ланац што га је носио као знак припадности најжешћим рептилима. Дракон је сунуо и свалила сам се с избочине над пећином; за трен ока сам се нашла на његовим леђима, срећно погодивши управо између два израштаја грбњаче. Фафнер је заурлао, пригнуо се на све четири шапе, мотајући главом и бесмислено вртећи грозним бодљикавим репом. Али дракон више није могао да нам нашкоди: девичин појас и једнорогова песма су га учинили немоћним. Шапе чудовишта су клецнуле и разишле се на све четири стране, скљокао се право у пепео, окренуо главу према мени и испустио велику мутну сузу из округлог зеленог ока с издуженом зеницом. Суза је пљуснула у врели пепео и сместа цврчећи испарила.

– Чујдер, девице! Што ме не пустиш, а? Има да ме други дракони исмеју – цурица и јарац ми доакаше!

– За „јарца“ ћеш одговарати – благо примети Индрик.
– Време је да се вратимо, госпо моја!

Упутили смо се према замку: испред Индрик, певајући

гласну победничку песму, а иза њега ја јашући на обузданом дракону који је покатад несносно урликао због неподношљивог понижења.

Замак у коме сам сада са пријатељима боравила, уздигао се на високом брду иза шуме. Издалека је изгледао као читав градић – толико је мноштво торњића с ветроказима и шиљцима било начичкано над његовим високим зупчастим зидинама. Када смо се приближили главној капији, на круниште надвратне куле изађоше дечаци-херолди, подигоше трубе и затрудише нешто победнички-херојско. Уз шкрипу се спустио мост, уз чегртање се подигла масивна гвоздена решетка у капији, и ми победоносно прођосмо у двориште замка. Привезала сам крај свог појаса за беочуг на празном коњовезу и оставила уз њега Фафнера; сви наши коњи су сада били у коњушницама, иначе би дракон морао отрпети тако понижавајуће суседство.

– Госпо моја, могу ли се удаљити, ако ти данас више нисам потребан?

– Наравно, Индриче, иди. Захваљујем ти за ваљану службу.

– Хвала и теби за ову бајку, госпо Касандра. Здравом остај, прерасло гуштерче! Надам се да ти овде неће дати да се досађујеш!

Климнувши дракону, Индрик је скупио све четири ноге у једну тачку, заљуљао се над њом, а онда се једним дугим скоком-прелетом пребацио преко петометарског зида.

– Губи се, јарче једнороги – прогунђа Фафнер када Индрик више није могао да га чује.

Насмејала сам се и кренула према главној, бранич-кули замка. Тамо је на првом спрату била наша гозбена дворана у којој је требало да ме чекају пријатељи и љубљени. Пењући се широким каменим степеништем на чијим одмориштима су стајали витешки оклопи, а на зидовима висиле изгледеле војне заставе и краљевски стегови, на брзу руку сам променила свој изглед: уместо просте беле хаљинице сачинила сам тешку свечану тоалету од тамновишњеве кадифе, косу

расплела и увила у дуге локне. Затим сам, одгурнувши обема рукама тешка врата, свечано ступила у дворану.

Сви су се већ окупили и пировали за дугачким храстовим столом, крцатим калајним и сребрним посуђем, ђаконијама, бокалима и свећама. У огромном камину је пламтела ватра, а пред њим су лежали замишљени чупави пси, лењо грицкајући од стола донете кости; лутајући музичар је меланхолично пребирао по жицама лауте, тихо певушећи неку баладу, али изгледа да га нико није слушао. Истина, на клупи поред њега је на рунастом рисјем крзну у нехајно љупкој пози лежао наш лепотан Парсифал, али је прозаички спавао, сопћући правилним носем. Заљубљени су гугутали, пријатељи разговарали, понеко преко воље пијуцкао... Песник Мерлок је безбрижно превлачио златном оловчицом по табlici од слоноваче, уместо префињених куртоазних стихова цртајући сасвим бесмислене китњасте завојнице. Хенрик је дражио свог папагаја, а он се живчано премештао канџастим ногама по широком рамену господара и пружао се ка чаши с вином у његовој руци.

– Уја, драги моји, ето и мене!

Сви се окренуше према мени и радосно неусклађено повикаше:

– Гле, ко нам је дошао! Уја, Сандра!

– Где си се то изгубила, Сандра?

– Онако, шетала сам шумом, освајала дракона.

– Причаш бајке! Како си могла сама савладати дракона? – неповерљиво је одбасирао Хенрик, бранећи се руком од насртљивог кљуна свог папагаја-пијанца.

– И шта ће то млађаном девојчету да осваја дракона? – подругљиво отегну лепотица Енеја. – Освајати треба прекрасне принчеве и витезе без страха и мане, а они су сви овде.

– Па то све ми умемо, то је тако једноставно – рече Изолда, грлећи Мерлока. Песник ју је умиљато и снисходљиво искоса погледао и помиловао њену ручицу на свом рамену.

– Сипајте ми вина, уморила сам се – рекох, прилазећи свом уобичајеном месту поред Ерика. Он је скочио, пољубио ми руку и одмакао тешку фотељу како бих могла да седнем.

– А што ниси помогао својој лепотици да савлада дракона, Ериче? – пецну га Енеја.

– Мора да јој је помагао Индрик, обично га вода са собом у такве чаробне експедиције – примети Мерлок. Он ми је увек помало завидео на мом пријатељству са једнорогом. Песник је врло добро знао да се фантомски једнорог може смислити и створити у Реалности, али то неће бити права чудо-звер из древних легенди: праве једнороге не сачињавају већ призивају, и друже се само са девицама, а ни невиност се не може сачинити: она је као и једнорог – или је има или је нема.

– Стварно, Сандра, што ме ниси звала да пођем са вама? – намргођено ме упита Ерик.

– И сам знаш, љубљени, да Индрик не би хтео да крене са тобом.

– Знам, Индрик се дружи само са невиним девојкама. Али твоја невиност није моја кривица – то је моја невоља.

Сви се насмејаше, а најстарији међу нама, Артур, рече:

– Опрости, дражесна Касандра, али некако не могу да поверујем како си, макар и удвоје са једнорогом, успела да савладаш дракона.

– Љубезни мој Артуре и ви, моји храбри пријатељи и прекрасне пријатељице! Ако сте вољни да прекинете вечеру и пођете са мном у краћу шетњу, позивам вас да сиђемо доле и упознамо се са Фафнером.

Бучно друштво је напустило дворану и сишло у двоориште до коњовеца крај кога се, савијен у огромно бодљикаво клупче, скрасио дракон. Дуго су га загледали, ужаснути његовом величином и наказношћу, честитали ми и молили ме да им опростим неповерљивост и шале. Онда су почели да решавају шта ћемо са драконом: да ли да га држимо као чувара у замку, да га поклонимо неком суседном краљу или пустимо на слободу, затраживши од њега ваљани откуп?

О СПИСАТЕЉИЦИ

Јулија Николајевна Вознесенска је рођена 1940. г. у Лењинграду, 1976. г. осуђена на четири године прогонства због антисовјетске пропаганде, а 1980. г. протерана у емиграцију у Немачку.

Три године (1996-1999) је живела у Леснинском женском манастиру Пресвете Богородице РПЦЗ у Провемону (Нормандија, Француска). У то време је по благослову сада покојне игуманије Атанасије написала причу „Моје посмртне пустоловине“. Од 2002. г. живи у Берлину.

Ланселотѿово ходочашће

„Ланселотово ходочашће“ је наставак фантастичног романа „Касандрин пут, или Пустоловине с макаронама“ чија радња се збива у блиској будућности. Европске државе су се после еколошке катастрофе ујединиле под влашћу председника који себе назива „Спаситељ и месија“. Планећанин Ланс одлази на ходочашће на далеко острво Јерусалим, да би га „Месија“ исцелио. Исцељење страдалника се одвија у главној резиденцији – новој Вавилонској Кули.

Пратећи јунаке књиге, почињемо другачије разумевати познате, али не и изистински схваћене љубав, веру, доброту...

Моје посмртне ѿустѿоловине

„Моје посмртне пустоловине“ је поучна приповест која сликовито описује шта нас чека после смрти.

У необичним и каткад страшним пустоловинама главне јунакиње књиге у загробном свету читаоцу се откривају духовне истине које Православна Црква чува.

Шта су то митарства душе, шта нас чека после смрти, каква искушења нас вребају – о томе причају „Моје посмртне пустоловине“ – сабрана зрнца духовног искуства многих људи.

Садржај

Касандрин пут	5
<i>Примедбе</i>	427
<i>Појовор</i>	431
<i>О сѣисаѣељици</i>	443